

[Erik Eriksen.]

for Erhvervslivet i det Omfang, det er gørligt. Jeg er klar over, at Vareforsyningsloven bliver betydeligt vanskeligere at afvikle end Prisloven, fordi vi her befinder os paa et Omraade, hvor vi i højere Grad er afhængige af, hvad der sker ude i Verden. Vi har ikke villet være med til at forlænge Vareforsyningsloven længere end til December 1948, fordi vi har ønsket at se, om Regeringen nu vil administrere Loven ud fra de liberale Forudsætninger, der er blevet nedlagt i den. Ved den korte Løbetid, Loven saaledes faar, er det sikret, at Rigsdagen, hvis den er utilfreds med Administrationen, kan komme til at tale med om Sagen, idet et Flertal her altid har Magtmidler til at tvinge den administrerende Regering.

Jeg skal yderligere gøre et Par Bemærkninger, idet jeg vender tilbage til den Tale, som Statsministeren holdt som Oppositionsleder den 2. Oktober 1947. Deri kritiserede Statsministeren ogsaa i stærke Ord den Lovgivning, som Landbrugsministeren havde faaet gennemført, først og fremmest naturligvis Lovgivningen om Priser paa Smør og Flæsk, og dette at vi var gaaet over til et nyt Princip, hvorefter det var Erhvervet selv, der skulde føre Forhandlingerne om Priser paa og Afsætning af Varer, og Loven alene skulde dreje sig om Tilskud til Forbrugerpriser paa Hjemmemarkedet. Dette fastslog Ministeren meget stærkt vilde forøge Inflationspresset. Kornloven var det ogsaa galt med, den vilde betyde store Prisstigninger, og Ministeren sagde til mig, at jeg varetog kun det store og middelstore Landbrugs Interesser. Jordloven, altsaa Statshusmandsloven, var der en ejendommelig Tavshed om, sagde Statsministeren; noget maatte gøres, ogsaa her havde man fra hans Partis Side Veje og Fremgangsmaader at anbefale.

Jeg spørger: Hvad har da den socialdemokratiske Regering opnaaet paa disse Omraader? Jeg er ikke klogere, end at Regeringen maa erkende, at hvad angaar de økonomiske Love, har Landbruget i fuld Enighed og et Flertal her i Rigsdagen to eller tre Gange — i hvert Fald to Gange — under denne Regering fastholdt sin Tilfredshed med det, jeg fik gennemført, og dette har den administrerende Regering saa taget til Efterretning.

Hvad angaar Husmandsloven, Udstykningsloven, maatte Regeringen ogsaa her give Afkald paa det principielle; Ekspropriation og Trusel om Ekspropriation er forsvundet. Saa vil man maaske sige, at i det, vi kalder

de smaa Jordlove, og som det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen ogsaa var saa glad for, fik man gennemført Bestemmelser, der vil ramme de store Godser. Dette er heller ikke rigtigt, for det er ikke nogen socialdemokratisk Opfindelse; den Blomst, der her udfolder sig, er fremelsket af det ærede Medlem Hr. Aage Fogh, han har plejet den med nænsomme Hænder og en aldrig svigtende Interesse. Den kan Socialdemokraterne ikke tage Æren for, det er ikke en Blomst i deres Have.

Jeg skal ikke gaa videre i Enkeltheder, men nøjes med at sige, at heller ikke den højtærede Minister for Byggeri og Boligvæsen har faaet sin Lovgivning angaaende Værelseudlejning, saaledes som han maatte kunne ønske det. Og jeg formoder, at ogsaa den højtærede Arbejdsminister har gjort visse Erfaringer — skal vi nøjes med at sige det saadan? Den højtærede Arbejdsminister synes i det hele taget at være ikke saa lidt ukritisk over for den faktiske økonomiske Stilling, naar han kommer med sine Forslag, der pumper store Millionbeløb ud i Omsætningen; han synes ikke i den økonomiske Situation, hvori vi befinder os, at have økonomiske Betæneligheder. Den almindelige finansielle Situation kan ellers nok give Grund til megen Overvejelse; de offentlige Budgetter, ikke mindst Statens, er jo kolossale.

Jeg lagde ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen var inde paa, at der var begyndt at komme Protester, saaledes fra Brønderslev. Jeg lægger noget mere ind i disse Protester, end det ærede Medlem gør. Jeg tror, de er et tydeligt Tegn paa, at den jævne Mand er ved at reagere, selv om den højtærede Finansminister ikke fik sin ønskede 10 pCt.s Forhøjelse af de direkte Skatter, men maatte se den halveret; vi i Venstre havde meget gerne set, at disse Penge var taget ad indirekte Vej. Jeg tror, at den Vej, man er gaaet, vil hemme Folks Lyst til at tjene Penge. Saaledes som den direkte Skat er med de nuværende Byrder, virker den mange Steder hemmende paa Sparelysten. Det er en alvorlig Kendsgerning, at Opsparingslysten i Dag er taget ganske overordentlig meget af — Sparekassefolk kan tale med om det. Baade dem, der tjener mindst, og dem, der tjener meget, hører man i stærkere og stærkere Grad spørge, om det i det hele taget kan betale sig at spare. Dette er noget jeg tror man gør klogt i at lægge Mærke til, naar vi taler om Skatter.

Det glæder mig, at der nu synes at være Enighed om, at Brugsforeningsskatten